

מדקתני לשון "הראשונה קודמת לשניה", שמשמע כי לכתחילה קודמת היא ליטול קודם לשניה, אם אין בנכסים אלא כדי כתובה אחת —

ולא קתני לשון "הראשונה יש לה, והשניה אין לה" כיון שאין כאן אלא כדי כתובה אחת, ולשון זה היה משמע שלא יתכן שתיטול השניה את כתובתה —

מכלל זה אתה למד, דאי קדמה שניה ותפסה — לא מפקינן מינה [אם תפסה השניה אין מוציאין ממנה].

שמע מינה ממשנתנו: מי שלוה משני אנשים, זה קודם לזה, ואין לו לפרוע אלא לאחד מהם, שהדין הוא שבעל החוב המוקדם קודם לבעל החוב המאוחר ממנו. ובכל זאת —

בעל חוב מאוחר שקדם וגבה לפני בעל החוב המוקדם — מה שגבה גבה ואין בעל החוב המוקדם יכול להוציא ממנו.

ודחינן: לעולם אימא לך שבעל חוב מאוחר שקדם וגבה, מה שגבה — לא גבה.

ומאי "הראשונה קודמת לשניה" ששינו במשנתנו? — קודמת לגמרי קתני, שאין לשניה כלום.

וכמו דתנן לשון קדימה, שמשמעותו "לגמרי", במשנה במסכת בבא בתרא:

שכך שינו שם: בן "קודם" לבת לירש בנכסי האב! והרי ברור הדבר שהוא קודם לגמרי לבת, שאפילו אם תפסה הבת מוציאין ממנה.

איכא דאמרי שיש לדייק מלשון משנתנו להיפך:

מדלא קתני במשנתנו: "אם קדמה שניה ותפסה, אין מוציאין מידה", מכלל זה אתה למד, דאי קדמה שניה ותפסה — מפקינן מינה [מוציאין ממנה].

ושמע מינה: בעל חוב מאוחר שקדם וגבה, מה שגבה — לא גבה.

ודחינן: לעולם אימא לך: בעל חוב מאוחר שקדם וגבה, מה שגבה — גבה. והא דקשיא לך למה לא שינו "אם קדמה שניה ותפסה אין מוציאין מידה", אימא לך:

אידי דתנא בסיפא של המשנה, כשהיו יורשי הראשונה באים מכח "כתובת בנין דכרין", ואילו יורשי השניה דין בעל חוב להם: שניה ויורשיה "קודמין" ליורשי הראשונה, ולא יתכן לשנות שם "אם קדמו יורשי הראשונה ותפסו אין מוציאין מידם", שהרי בודאי מוציאין מידם, לפי שכך הוא דין היורשים, לשלם מקרקעות שירשו מאביהם את חובותיו של אביהם —

לפיכך תנא נמי ברישא: הראשונה קודמת ז-ב לשניה, ולא שינו: אם קדמה שניה ותפסה אין מוציאין מידה.

שינו במשנה: נשא את הראשונה ומתה, נשא שניה ומת הוא, שניה ויורשיה [הגובים חוב של כתובה] קודמין ליורשי הראשונה [הגובים "כתובת בנין דכרין"]:

ומבאר הגמרא: שמע מינה ממשנתנו תלת, שלש הלכות:

א. שמע מינה: אין אומרים ש"כתובת בנין